

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoP/79/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717205259
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2717205259.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: M. G., nar. XX.X.XXXX, adresa ako matka, v konaní zastúpené procesným opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Senica, pracovisko Skalica, dieťa rodičov - matky: T. G., nar. X.X.XXXX, adresa R., N. XXXX/XX, zastúpenej advokátkou: JUDr. Alena Arbetová, so sídlom Holíč, Nám. sv. Martina 3A a otca: S. Q., nar. XX.X.XXXX, adresa R., D. M. XXXX/X, zastúpeného advokátom: Mgr. Ing. Juraj Trokan, so sídlom Trnava, Vajanského 10, o návrhu matky na úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, na odvolanie matky aj otca proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 8P/190/2017-473 zo dňa 11.9.2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV. r u š í .

II. Vo zvyšku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že otec je povinný s účinnosťou od 15.11.2017 prispievať na výživu maloletej M. sumou 280,- Eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky.

III. Zročné výživné za čas od 15.11.2017 do 31.8.2019 v sume 2.142,67 Eur súd p o v o ľ u j e otcovi uhradiť v mesačných splátkach po 100,- Eur spolu s bežným výživným k rukám matky maloletej s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

IV. Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie, rozhodujúc už iba o výživnom na maloleté dieťa (keď predchádzajúcim rozsudkom Okresného súdu Skalica č.k. 8P/190/2017-275 zo dňa 30.7.2018, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 25CoP/20/2019-341 zo dňa 21.5.2019, bolo už právoplatne rozhodnuté o zverení maloletej do osobnej starostlivosti matky a úprave styku otca s maloletou) rozhodol vo výroku nasledovne:

I. Otec je povinný prispievať na výživu maloletej M. sumou 280,- eur mesačne s účinnosťou od 15.11.2017 tak, že výživné v sume 200,- eur mesačne otec zaplatí vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky a sumu 80,- eur mesačne na tvorbu úspor otec zaplatí vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred na osobitný účet maloletej M., zriadený matkou.

II. Zročné výživné za čas od 15.11.2017 do 31.08.2019 v sume 2.142,67 eur je otec povinný zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach po 100,- eur spolu s bežným výživným na osobitný účet maloletej M. zriadený matkou počínajúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

III. Súd ukladá matke povinnosť zriadiť do 6-tich kalendárnych dní od právoplatnosti tohto rozsudku osobitný účet v prospech maloletej M. v peňažnom ústave.

IV. Rodičia maloletej M. berú na vedomie, že na nakladanie s finančnými prostriedkami nachádzajúcimi sa na osobitnom účte maloletej M. zriadeným matkou za účelom tvorby úspor je potrebný až do dosiahnutia jej plnoletosti súhlas súdu.

V. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení tak, ako mu vyplynuli z vykonaného dokazovania, z ktorého zistil že matka býva s maloletou M. v novostavbe rodinného domu v osobnom vlastníctve matky, postavenom na pozemku v podielovom spoluvlastníctve obidvoch rodičov. Matka podľa jej vyjadrenia poberala do júna 2019 rodičovský príspevok a v súčasnosti už iba prídavok na dieťa. Matka je SZČO, z ktorej činnosti matka uviedla, že má príjem 800,- Eur mesačne, pričom matku aj naďalej živí jej matka, avšak nevedela špecifikovať sumu, ktorou jej prispieva, ale podľa jej názoru to je „dost“. Podľa daňového priznania za rok 2018 matka má hmotný majetok zaradený do obchodného majetku vo výške 63.021,30 Eur, príjmy vo výške 52.129,13 Eur, výdavky 48.059,14 Eur, príjem pred zdanením predstavoval 4.069,99 Eur a príjem z prenájmu nehnuteľnosti sumu 1.500,- Eur. Matka je vlastníčkou ďalších dvoch nehnuteľností, staršieho rodinného domu, ktorý však v súčasnosti ani neprenajíma. Matka podniká v penzióne „T. I.“, ktorý je v jej osobnom vlastníctve, pričom na prizemí je pohostinstvo a na poschodí penzión. Matka prevádzkuje aj gastrostánok, cca 2-krát ročne v stánku predáva občerstvenie, alkohol, pivo a podobne, pričom zisk z jednej akcie má asi 1.500,- Eur. Matka v priebehu súdneho konania v auguste 2019 predala osobný automobil Honda Accord, rok výroby 2004 za sumu 1.500,- Eur. Od svojej matky si bezplatne požičiava osobné motorové vozidlo Honda HR-V, rok výroby 2016. Mesačné výdavky iba na domácnosť matka vyčíslila na sumu cca 893,48 Eur. Matka okrem maloletej M. nemá iné vyživovacie povinnosti. Matka má záľuby fitnesscentrum a bicykel. Matka bola tento rok na dovolenke v Chorvátsku, ktorá ju stála podľa jej vyjadrenia 1.000,- Eur.

3. Maloletá M. má v súčasnosti viac ako 3 roky, je zdravá, krúžky nemá žiadne. Nepravidelne navštevovala jasle a od septembra 2019 navštevuje Súkromnú materskú školu G., kde platí 165,- Eur mesačne. Pravidelné mesačné výdaje na maloletú matka vyčíslila na sumu cca 420,- Eur s tým, že maloletá už nenosí plienky.

4. Súd ďalej zistil, že otec mal. je ženatý, býva spolu s manželkou v trojizbovom byte v jeho osobnom vlastníctve, ktorý kúpil v roku 2017 za 63.000,- Eur a ďalších 20.000,- Eur dal do prestavby. I naďalej je vlastníkom ďalšieho bytu a spoluvlastníkom pozemku pod domom, kde býva matka spolu s maloletou. Iné nehnuteľné veci nevlastní. Má ďalšiu vyživovaciu povinnosť k synovi S., nar. XX.X.XXXX, ktorý je zdravý. Manželka otca je toho času na rodičovskej dovolenke, jej príjem predstavujú iba rodičovský príspevok a rodinné prídavky vo výške cca 250,- Eur. Náklady na maloletého sú cca 200,- Eur mesačne. Otec pracuje v spoločnosti Z. U. G., s.r.o. v H. ako systémový administrátor pre infraštruktúru, jedná sa o oblasť IT. Priemerný čistý mesačný príjem uviedol cca 2.200,- Eur. Ďalej je spoločníkom v spoločnosti C., s.r.o., ktorá prevádzkuje diskotéku. Z podnikateľskej činnosti podľa vyjadrenia otca príjem dlhodobo nemá. Z daňových priznaní za roky 2017 a 2018 vyplýva, že v roku 2017 bol majetok spoločnosti vo výške 6.639,- Eur, výnosy vo výške 36.456,- Eur, náklady 36.531,- Eur, výsledok hospodárskej činnosti predstavoval mínus 584,- Eur a v roku 2018 bol majetok spoločnosti vo výške 6.472,- Eur, výnosy vo výške 14.564,- Eur, náklady 14.730,- Eur, výsledok hospodárskej činnosti predstavoval mínus 166,- Eur. Príjem z predaja alkoholu spoločnosť síce má, avšak sú tam iné náklady, ktoré sú započítané do príjmov a výdavkov. Čo sa týka vstupného to nevyberajú už asi od mesiaca máj 2019, vstupné vyberajú iba výnimočne a to vtedy keď hrá nejaký výnimočný DJ alebo interpret, vstupné mávajú 2,- Eur až 3,- Eur, štandardne platia muži aj ženy. Návštevnosť diskotéky je 50 až 100 ľudí. Zo sumy vstupného pokrývajú náklady na osobu, ktorá vyberá vstupné a DJ-a. Je možné, že nejaký príjem zo vstupného spoločnosť má, tento sa zarába do príjmov a výdavkov spoločnosti. Spoločnosť C., s.r.o. má mesačné výdavky vo výške 700,- Eur za nájom priestorov, 500,- Eur slowgram, 200,- Eur, energie - 200,- Eur a potom nákup tovaru, ktorý sa minie (najmä alkohol). Prevádzková doba diskotéky bola v roku 2018 iba cez víkendy a to piatok a sobota. Od mája 2019 majú otvorené aj cez pracovné dni. Čo sa týka zamestnancov majú iba 5-6 brigádnikov. V súčasnosti zo spoločnosti Z., kde je zamestnaný nepoberá žiadny benefit, pred nástupom na rodičovskú dovolenku z tejto spoločnosti mal služobný telefón, iné výhody ako osobný automobil, cestovné do zamestnania nemá. Rovnako ani zo spoločnosti C., s.r.o. nemá žiadne výhody, či už používanie služobného vozidla alebo telefónu. Aj naďalej využíva osobné motorové vozidlo Audi A6 od svojho spoločníka, za požičanie vozidla neplatí. Od 1.5.2019 do 31.7.2019 bol na rodičovskej

dovolenke, počas tohto obdobia mu bol vyplácaný rodičovský príspevok v máji 2019 vo výške 1.450,- Eur, v júni 1.400,- Eur a v júli 2019 1.450,- Eur. Mesačne výdavky otec špecifikoval asi na cca 1.747,- Eur vrátane nákladov na mal. S., z čoho iba úvery tvoria sumu 800,- Eur. Otec v priebehu konania dňa 18.7.2018 predal osobné motorové vozidlo Volkswagen Jetta, rok výroby 2013 za sumu 8.800,- eur. Otec je toho času zdravý. Čo sa týka záľub uviedol, že nepravidelne chodí na strelnicu a je vlastníkom dvoch dlhých guľových zbraní HK MR 223 a Blaser R8 a štyroch krátkych guľových zbraní HK 45, HK P 30, Walter P 99 a Beretta 71 v hodnote podľa vyjadrenia otca cca 6.000,- Eur až 7.000,- Eur. Tento rok bol na dovolenke s rodinou v Štúrove na 4 noci. Časť nákladov hradil on a jeho manželka vo výške 200,- Eur a časť rodičia manželky. K vyšším nákladom na cestovné do zamestnania otec uviedol, že v súčasnosti častejšie jazdí do H. do zamestnania a predtým ho brával aj jeho kolega, teda náklady mal o niečo nižšie. K rodičovskej dovolenke uviedol, že nastúpil na ňu z dôvodu, že chcel byť doma so synom, počas rodičovskej dovolenky nepracoval a do práce nastúpil 1.8.2019. Jeho manželka počas tohto obdobia bola evidovaná na úrade práce a nemala žiadny príjem.

5. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 26, § 36 ods. 1, § 62 ods. 1, 2, 4, 5, § 63 ods. 1, 2, 3, § 65 ods. 1, 2, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 § Zákona o rodine (zák. č. 36/2005 Z.z. o rodine - ďalej len ZoR), s použitím ust. 2 písm. a) zák. č. 601/2003 Z.z. o životnom minime... v znení účinnom do 30.6.2018 aj od 30.6.2019.

6. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že obaja rodičia majú príjem z inej ako závislej činnosti, pričom ani jeden z rodičov dostatočne si nesplnil svoju zákonnú povinnosť a nepreukázal svoj reálny príjem z tejto činnosti (bez bližšieho zdôvodnenia), preto súd pri výpočte výšky výživného vychádzal z príjmu matky ako aj príjmu otca vo výške dvadsaťnásobku minimálnej mzdy, t.j. za obdobie od 15.11.2017 do 30.6.2018 vo výške 3.989,60 Eur, za obdobie od 1.7.2018 do 30.6.2019 vo výške 4.101,04 Eur a za obdobie od 1.7.2019 do 31.8.2019 vo výške 4.204,- Eur, pričom tieto sumy spriemeroval, t.j. 4.098,21 Eur). Ďalej súd pri výpočte výšky výživného zobral do úvahy aj to, že matka je ten z rodičov, ktorý sa osobne stará o maloleté dieťa a v poskytovaní starostlivosti neboli zistené žiadne nedostatky, čím sa tiež podieľa na výžive maloletého dieťaťa. Čo sa týka výdavkov oboch rodičov na úvery a hypotéky, výživné má prednosť pred ostatnými výdavkami rodičov a preto pri rozhodovaní o výške výživného neboli pre rozhodnutie súdu rozhodujúcimi. Podľa vyjadrenia matky má maloletá výdavky asi v sume 420,- eur, čo súd považuje za prehnane vysoké, pretože maloletá je zdravá a nemá žiadne krúžky ani záujmy. Podľa súdnej praxe výživné by malo predstavovať približne 20 % až 30 % z dosahovaného príjmu výživou povinnej osoby a táto suma má byť rozdelená medzi osoby výživou oprávnené. 20% zo sumy 4.098,21 je 819,64 Eur deleno počet vyživovacích povinností je 409,82 Eur. Súd sa však v danom prípade odklonil od tejto praxe a určil výživné na maloletú M. v nižšej sume, t.j. 13,66% (560,- Eur deleno 2 deti) a to v sume 280,- Eur mesačne s tým, že sumu 200,- Eur otec bude platiť k rukám matky ako bežné výživné a sumu 80,- Eur na sporenie pre maloletú M., ktoré bude otec platiť na sporiaci účet zriadený matkou maloletej. Nakoľko podľa názoru súdu reálne náklady na maloletú sú na úrovni cca 300,- Eur mesačne, súd teda rozdelil vyživovaciu povinnosť otca tak, že časť výživného v sume 80,- Eur je otec povinný platiť na sporiaci účet maloletej, na ktorom sa budú maloletej šetriť finančné prostriedky, ktoré maloletej budú slúžiť, buď na školu alebo na štart do života, pričom aj samotná matka je tiež povinná maloletej finančne prispievať na výživu. Súd pri výpočte dôrazne zvážil príjmy obidvoch rodičov, osobné a majetkové pomery, počet vyživovacích povinností, ako aj to, že v blízkej budúcnosti opäť nastane zmena pomerov minimálne na strane maloletého dieťaťa nástupom do školského systému, čo bude dôvodom pre ďalšie zvýšenie výživného, a preto bolo potrebné výšku výživného nastaviť v racionálnej miere. Rovnako nie je možné spravodlivo od otca požadovať, aby hradil všetky náklady na maloletú a matka by sa tak nemusela podieľať na výžive žiadnou sumou, „iba osobnou starostlivosťou“. Takto by bolo možné rozhodnúť iba za predpokladu, že matka by dosahovala oveľa nižší príjem ako otec a bola by nemajetná. V danom prípade sa však o tento prípad nejedná, tu je na mieste konštatovať, že práve matka má ten vyšší štandard ako otec a okrem svojho príjmu je neustále „dotovaná“ nemalými sumami aj svojou matkou, ktorá taktiež podniká. Pri rozhodovaní o výživnom súd tiež prihliadol na skutočnosť, že otec ako aj matka počas predmetného súdneho konania predali svoje huteľné veci - osobné motorové vozidlá otec za sumu 8.800,- Eur a matka za sumu 1.500,- Eur. U otca súd tiež prihliadal na jeho záľuby a hodnotu jeho strelných zbraní a rovnako aj na záľuby matky. Súd mal na základe uvedených skutočností za to, že otec je s ohľadom na jeho súčasný príjem a pri zohľadnení, že má celkom dve vyživovacie povinnosti, schopný platiť výživné na maloletú M. v celkovej výške 280,- Eur, pričom táto suma zodpovedá ako možnostiam a schopnostiam rodičov, tak aj odôvodneným potrebám maloletej s prihliadnutím na jej vek, osobné potreby a náklady v materskej škole. Súd teda

nevyhovela matke v plnom rozsahu a neurčil sumu, ktorú požadovala matka vo svojom návrhu, pretože je potrebné prihliadnuť nie len na náklady na maloleté, ktoré sú podľa názoru nadhodnotené, ale aj na počet vyživovacích povinností otca a súčasne aj na to, že manželka otca je na rodičovskej dovolenke, pričom má príjem iba z rodičovského príspevku a rodinných prídavkov a napokon i matka je povinná sa podieľať vo zvýšenej miere na potrebách maloletého dieťaťa, nakoľko aj ona ma rovnaký príjem ako otec a navyše je vlastníčkou viacerých nehnuteľností, pričom jedna nehnuteľnosť - rodinný dom je prázdna a túto matka už neprenajíma, čím sa aj ona vzdáva vyššieho príjmu, pretože donedávna nehnuteľnosť bola v nájme a preto je aj v jej možnostiach a schopnostiach, aby sa podieľala porovnateľným spôsobom na výžive maloletého dieťaťa.

7. Následne prvoinštančný súd skonštatoval, že vzhľadom k určení vyživovacej povinnosti otca od 15.11.2017, vznikol nedoplatok na výživnom za obdobie od 15.11.2017 do 31.8.2019 v celkovej výške 5.747,33 Eur, pričom podľa zhodných tvrdení otca ako aj matky otec zaplatil spolu 3.606,66 Eur pričom otcovi zostáva zaplatiť nedoplatok za toto obdobie vo výške 2.142,67 Eur. Otcovi tak vznikol nedoplatok na výživnom za 16 dní mesiaca 11/2017 až 7/2018 ($149,33 + 20 \times 280 - 3.606,33 = 2.142,67$ Eur). Súd výnimočne povolil otcovi splácať nedoplatok v splátkach po 100,- Eur mesačne spolu s bežným výživným na osobitný účet maloletej M. zriadený matkou pod následkom straty výhody splátok, t.j. nezaplacením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh. Povolenie splátok súd odôvodnil tým, že nie je v schopnostiach otca zaplatiť zročné výživné jednou sumou vo výške 2.142,67 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ale v mesačných splátkach po 100,- Eur spolu s bežným výživným.

8. S poukazom na to, že súd otcovi uložil povinnosť platiť časť výživného aj na osobitný sporiaci účet, je matka povinná v lehote do 6-tich kalendárnych dní od právoplatnosti rozsudku zriadiť v prospech maloletej M. osobitný účet v peňažnom ústave, aby si tak mohla skontrolovať, či otec maloletej pravidelne posiela peňažné prostriedky na tento účet vrátane nedoplatku na výživnom. Súd súčasne rodičov poučil, že na nakladanie s finančnými prostriedkami nachádzajúcimi sa na osobitnom účte maloletej M. zriadeným za účelom tvorby úspor je potrebný až do dosiahnutia jej plnoletosti súhlas súdu.

9. O trovách konania pred prvostupňovým súdom ako aj pred odvolacím súdom, súd rozhodol podľa § 52 CMP s poukazom na ustanovenie § 57 CMP tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko takýto návrh zo strany účastníkov nebol podaný.

10. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie matka maloletej, pričom ako odvolacie dôvody uviedla dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), g) a h) CSP a domáhala sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že určí výživné na maloletú vo výške 400,- Eur mesačne od podania návrhu alebo rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Namietala, že okresný súd pod ťarchou záväzného právneho názoru nadriadeného súdu v rozhodnutí už poukázal na ust. § 63 ods. 1 ZoR, nakoľko otec svoju edičnú povinnosť nesplnil ani dodatočne, avšak pri určení bežného výživného ho neaplikoval. Mal vychádzať z príjmu za podnikateľskú činnosť, t.j. z 20-násobku sumy životného minima, čo predstavuje v priemere za obdobie od podania návrhu do rozhodnutia vo veci samej cca 4.098,21 Eur v súčasnosti 4.204,- Eur (bez príjmu zo závislej činnosti), čo nebolo súdom zohľadnené, nakoľko súdom určené bežné výživné neprestavuje ani 4% z príjmu povinného rodiča, pritom rozhodovacia prax odvolacieho súdu hovorí minimálne o 20% čistého príjmu. Rozhodnutím súdu tým prichádza k porušeniu zásady predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Súd pri určení bežného výživného neprihliadol na komplexné majetkové pomery otca, medzi ktoré patria ďalšie aktíva - zbierka zbraní podľa otca v hodnote minimálne 6.000,- až 7.000,- Eur. Matka pritom spochybňuje výšku hodnoty všetkých zbraní. Podľa nej je ich hodnota minimálne dvojnásobná. Do úvahy treba brať aj to, že v účtovných dokladoch sa nenachádzajú tržby a náklady súvisiace s podnikateľskou činnosťou obchodnej spoločnosti tak, ako ju prezentoval na pojednávaní otec. V rozhodnutí z výživného časť rozdelil na tvorbu úspor, ktoré nebude mať niekoľko rokov maloletá k dispozícii (80,- Eur) a na výživné k rukám matky (200,- Eur), bude mať právo na úspory, ešte znížené o hodnotu inflácie, až za 15 rokov. Súd sa snaží práva dieťaťa a uspokojovanie jeho potrieb a podieľať sa na životnej úrovni oboch rodičov podriadiť pod inštitút tvorby úspor, čím narúša zmysel ZoR, ktorý si kladie za cieľ výživu dieťaťa maximalizovať. V tejto súvislosti odkázala na rozsudok Krajského súdu Prešov č.k. 19CoP/5/2016 a Krajského súdu Nitra č.k. 7Co/556/2014. Namietala, že súd do tvorby úspor zaradil aj nedoplatok na bežnom výživnom s možnosťou splácať ho v splátkach a na účet, na ktorý by otec mal uhrádzať úspory. Navyše súd otcovi umožnil splácať nedoplatok po dobu 22 mesiacov, čo je skoro dva roky. Z

rozhodnutia nie je zrejmé, akými myšlienkovými procesmi sa súd pri nedoplatku na bežnom výživnom uberal, čím rozhodnutie zaťažil arbitrárnosťou. Súd nebral do úvahy správanie otca k dcére, ktorý o ňu od narodenia nejaví záujem a okrem výživného sa na výžive dcéry žiadnym spôsobom nepodieľa. Matka tiež namietala, že jej osobnú starostlivosť súd ako nie veľmi podstatnú odmietol, hoci v prípade trojročného dieťaťa ide o nepochybne najvýznamnejšiu formu starostlivosti. Na matkin údajný príjem aplikoval ust. § 63 ods. 1 Zákona o rodine, hoci u nej neboli na to naplnené zákonné podmienky. Na rozdiel od otca totiž svoj príjem zdokladovala a priznala a súd mal vychádzať z neho. Ďalej namietala, že súd započítaval a porovnával plnenia, ktoré sú neporovnateľné. Napríklad to, že ona predala osobné motorové vozidlo za 1.500,- Eur dáva na roveň predaju osobného vozidla zo strany otca za 8.800,- Eur. Zároveň súd nebral do úvahy, že náklady na nové vozidlo otec nevynaložil, keďže jedno luxusné Audi A6 dostal do bezplatného užívania od svojho spoločníka a manželka tiež vlastní luxusné osobné motorové vozidlo Volkswagen Touareg, čo vytvára na strane otca nielen benefit, ktorý musí súd zohľadniť, ale zároveň zvyšuje otcovu životnú úroveň o náklady, ktoré nemusí vynakladať. Rovnako súd na roveň stavia aj to, že matka chodí do fitnesscentra, kde si platí permanentku, sem tam oblečenie, či obuv a záľubu otca v zbraniach, ktorých hodnotu len otec odhadol na 7.000,- Eur. Otec uviedol, že jeho mesačné náklade vrátane nákladov na syna sú vo výške 1.747,- Eur (bez kúpy zbraní), pričom ide o nadštandardné náklady, ktoré mal súd zohľadniť, nakoľko nepochybne deklarujú životnú úroveň otca. Otcom deklarováný príjem zo závislej činnosti je 2.200,- Eur, teda mesačne mu po úhrade nákladov zostáva takmer 500,- Eur len na zábavu. Napriek tomu otec nechce kategoricky prispievať na výživu dcéry ani o jedno euro navyše.

12. Matka v odvolaní tiež poukázal na správanie otca, ktorý od mája do augusta 2019 nastúpil namiesto manželky na rodičovskú dovolenku, čím účelovo znížil svoj čistý príjem zo závislej činnosti. Vzhľadom k tomu nemožno čistý príjem ku dňu rozhodnutia považovať za skutočný priemerný čistý príjem, ktorý otec bežne dosahuje. Veľkú výpovednú hodnotu, ktorú súd nezohľadnil má aj skutočnosť, že napriek príjmu otca z rodičovskej dovolenky a žiadneho príjmu jeho manželky, otec dokázal mesiace plnohodnotne plniť vyživovaciu povinnosť k synovi, zaisťovať pohodlný život svojej manželke a uhrádzať svoje nadštandardne vysoké náklady a úvery a to z oveľa nižšieho príjmu, ako je deklarováný čistý príjem 2.200,- Eur. Navyiac v tomto období mal otec chodiť do prevádzky obchodnej činnosti a došlo aj k rozšíreniu prevádzky S. N.. Aj z uvedeného je zrejmé, že otec musí mať aj iný príjem, ako len zo závislej činnosti. Matka namietala, že súd nebral do úvahy ani ďalšie benefity, ktoré otec má a ďalšie náklady, ktoré môže použiť do účtovníctva svojej obchodnej spoločnosti pri optimalizácii jej daní, ako napríklad mobilný telefón alebo náklady na dopravu a podobne.

13. Podľa matky súd v nerovnom prístupe pokračoval v odôvodnení aj čo sa týka rodičovskej dovolenky. Berie do úvahy rodičovskú dovolenku manželky otca, ale však už nezohľadnil to, že na rodičovskej dovolenke bola aj matka a to do 23.6.2019 ako samoživiteľka. Považuje za nevhodné konštatovanie súdu, že by sa nemala na výchove dcéry podieľať len osobnou starostlivosťou a otec by nemal byť tým, kto uhrádza dieťaťu všetky náklady.

14. Podľa matky súd nesprávne vyhodnotil aj náklady maloletej, keď ich bezdôvodne, teda arbitrárne označil za nadhodnotené. Súd vlastne priznal dieťaťu výhradne len právo na uspokojenie jeho základných potrieb bez nákladov na zabezpečenie bývania a ďalších potrieb, ktoré garantujú jeho všestranný telesný a duševný rozvoj, bez rešpektovania dlhodobých nákladov a teda bez umožnenia práva dieťaťa podieľať sa na životnej úrovni oboch rodičov. Bolo by absolútne nesprávnym určiť výživné len podľa skutočne možných vynaložených nákladov oprávneného rodiča. Pre určenie výživného nemá výpovednú hodnotu to, koľko povinný rodič skutočne zarobí, ale to, akú má životnú úroveň.

15. K doručenému odvolaniu matky predložil prostredníctvom svojho advokáta písomné vyjadrenie otec, v ktorom navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na okresný súd, kde sa bude výživné určovať už len s ohľadom na príjem otca zo závislej práce. Vyslovil názor, že odvolanie je postavené na fabulácii majetkových pomerov otca. Otec skutočne vykonával podnikateľskú činnosť prevádzkovania diskotéky, avšak nemal doteraz z tejto činnosti žiaden zisk, príjmy mu postačujú len na krytie výdavkov a so spoločníkom diskotéku prevádzkujú s perspektívou do budúcnosti a v tomto období ešte len budujú/prerábajú priestory, dostávajú sa do povedomia ľudí a zvädzajú konkurenčný boj. Pokiaľ mu súd určil, že z tejto činnosti má mať príjem 4.204,- Eur, je to skutočne odtrhnuté od reality. Táto domnienková suma príjmu voči otcovi a jeho rodine je likvidačná. Pokiaľ by odvolací súd nevyhovел odvolaniu otca, tak túto podnikateľskú činnosť okamžite ukončí. Navýšenie výživného neodôvodňuje odôvodnenými potrebami

dieťaťa, nerieši maloletú M. vôbec, ale len otca a jeho majetkové pomery, ktoré podáva nadhodnotene. Otec bol na rodičovskej dovolenke so synom S. preto, že chcel stráviť so svojim synom viac času a pomôcť manželke v starostlivosti o syna. Pre matku sa určovanie výživného stáva už obchodovaním na tureckom trhu, keď na pojednávaní padli návrhy 350,- Eur, 300,- Eur a teraz zas 400,- Eur. K majetkovým pomerom vo väzbe na zbierku strelných zbraní otec uvádza, že do zbraní investoval najmä v čase pred narodením maloletej M. a už dlhšiu dobu si žiadnu zbraň nezaobstaral.

16. S poukazom na ust. § 62 ods. 5 Zákona o rodine otec uviedol, že koncepcia výživného je normatívne a aplikačne vadná. Nemožno súhlasiť s tým, že výdavky na jedlo pre povinného nemajú prednosť pred výživným. Nemožno však súhlasiť s tým, aby výživné dominovalo výdavkom na bývanie, pokiaľ nemá atribút luxusu a najmä ak povinný plní aj vyživovaciu povinnosť na iné maloleté dieťa, ktoré s ním žije. Otec obýva s rodinou štandardný trojizbový byt, za ktorý je mesačne úhrada 969,29 Eur. Po zohľadnení iných výdavkov rodiny pri navrhovanom výživnom 400,- Eur mesačne (ale aj už pri 280,- Eur) by zákonite otec musel siahnuť na zmenu bývania, keď zo žiadnej inej položky sa ubrať nedá. Teda vďaka výživnému na jedno zo svojich detí určeného na jeho nadštandardný život, by druhé z vyživovaných detí sa dostalo do ťažkej životnej situácie, majúc smolu v tom, že žije so svojim otcom. V tomto vidno chorobnosť súčasnej koncepcie výživného, kde sa degraduje význam vyživovacej povinnosti voči dieťaťu žijúcemu spolu s povinným rodičom. Výdavok napríklad na stravu pre dieťa nemajúce v starostlivosti má prednosť pred výdavkami na stravu u druhého dieťaťa majúceho v starostlivosti.

17. Jediné s čím možno podľa otca z odvolania matky súhlasiť, je názor na tvorbu úspor na šetriacom účte, čo je v rozpore so spotrebnou povahou výživného. Ak sa časť určeného výživného na bežné výživné nepoužije a hádže sa „do prasiatka“, ide to na úkor výživy vyživovaného dieťaťa. Preto ak okresný súd určil 80,- Eur na tvorbu úspor, otec má za to, že súd sa alibisticky postavil k tejto časti výživného, ktorá je s ohľadom na odôvodnené potreby maloletej M. navyše a nasilu ho k tomu v rámci výživy zaviazal, ale pritom na výživu sa tieto prostriedky nepoužijú. Matka zavádza, ak chce nedobromyseľne navodiť dojem, že otec na výživu neprispieva. Poukázal potom na platby, ktoré uhradil na výživnom za obdobie od augusta 2018 do októbra 2019 v rozpätí 150,- Eur až 306,66 Eur mesačne.

18. Na uvedené vyjadrenie otca k odvolaniu matky zareagovala prostredníctvom svojej advokátky písomným vyjadrením matka, v ktorom uviedla, že trvá na svojom odvolaní a žiada, aby odvolací súd rozhodol v zmysle ňou podaného odvolania. S vyjadrením otca a jeho tvrdeniami k jej odvolaniu nesúhlasí. Otec rokmi preverenú súdnu prax, ktorú spoluvytvárali aj najvyššie súdne autority znevažuje svojimi domnienkami, ktoré dokonca ani len nedokáže argumentačne vysvetliť. Vyjadrenie otca je plné nezmyselných spájaní právnych inštitútov k skutkovému stavu.

19. Z vyjadrenia otca sa dozvedeli, že s príjmom otca to nie je také zlé, keďže dobrovoľne nastúpil na rodičovskú dovolenku, čím prišlo na pár mesiacov k podstatnému zníženiu príjmu do spoločnej domácnosti a to napriek tomu, že otec uvádza, že jeho príjem je nedostatočný na pokrytie jeho nákladov, ktoré v danom čase zostali stále rovnaké. Ešteže otec počas rodičovskej dovolenky rozširoval svoje podnikanie, čo dokazuje, že otec musí mať ďalší príjem ešte aj z podnikania, či iných činností, čo zamlčuje. Tvrdenia otca o nedosahovaní zisku spoločnosti C., s.r.o. v daňovom priznaní je zavádzajúce, ako aj to, že priestory budujú - prerábajú, čo je v príkrom rozpore s tvrdením otca na pojednávaní 11.9.2019, kde potvrdil, že od 1.5.2019 sa zmenila prevádzková doba S. N. z víkendov aj na pracovné dni, ako aj samotné realizované akcie, či zamestnanie 5 - 6 brigádnikov a záujem o prijatie zamestnanca do baru. Otcova obchodná spoločnosť v daňovom priznaní bezdôvodne vôbec neuvádza príjmy z predaja alkoholu, ako ani zo vstupného, hoci prevádzka platenie vstupného vyžaduje. Otec v podaní uvádza svoj právny záver, že výživné sa má skonzumovať v časovom období jedného mesiaca, čo je v rozpore s rozhodnutím NS SR R30/190. Za zarážajúce označila to, že otec vo vyjadrení, ale ani v odvolaní neuviedol ani len jediný raz záujem dieťaťa, hoci ten svoj uvádza s výraznou intenzitou neustále. Vyjadrenie otca je zmätočné, nedôvodné a miestami v rozpore so zákonom, či logikou.

20. Platby výživného, ktoré otec uvádza v tabuľke, nemohli byť ako on uvádza, realizované od prvého pojednávania, ktoré bolo 2.5.2018, ale až od nasledujúceho mesiaca po tom (08/2018), čo súd vo veci prvýkrát rozhodol, t.j. až po 8 mesiacoch od podania návrhu. Až na základe rozsudku začalo otec hradiť bežné výživné vo výške 200,- Eur plus splátku nedoplatku vo výške 100,- Eur, avšak ihneď po tom, ako mu bol doručený rozsudok odvolacieho súdu, otec na účet poslal v júli 2019 len bežné výživné 50,- Eur a nedoplatok 100,- Eur.

21. Proti predmetnému rozsudku podal prostredníctvom svojho advokáta odvolanie aj otec maloletej, pričom ako odvolací dôvod uviedol nesprávne právne posúdenie veci a iné vady, a domáhal sa, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že otca zaviazá prispievať výživným na maloletú vo výške 200,- Eur s tým, že ak odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdí, otec ukončí podnikanie a bude sa domáhať zmeny rozsahu svojej vyživovacej povinnosti voči maloletej. Hoci matka uviedla, že mesačné výdavky na maloletú sú 420,- Eur, súd v rozhodnutí za reálne mesačné výdavky považoval 300,- Eur, ale určeným výživným 280,- Eur fakticky celú peňažnú hotovosť preniesol len na otca. Súd teda matku nezaviazal k jej zákonnej vyživovacej povinnosti, resp. len v minimálnom rozsahu. Pokiaľ súd vychádzal z príjmu otca zo závislej činnosti, čo je 2.200,- Eur, nemožno pre výpočet výšky výživného tento použiť v plnom rozsahu bez ďalšieho. Miestom výkonu práce otca je totiž H. a výdavky na pohonné hmoty nemožno nepovažovať za výdavok, ktorý otec nemusí nevyhnutne vynaložiť. Náklad na cestovné 200,- Eur mesačne je jeho nevyhnutným výdavkom podľa § 62 ods. 5 ZoR a súd to nesprávne nebral do úvahy.

22. Pokiaľ súd mal za to, že otec nepreukázal svoj reálny príjem z inej, než závislej činnosti v spoločnosti C., s.r.o., otec predložil účtovnú uzávierku ku dňu 31.12.2018 aj daňové priznanie za rok 2018, nepredložil, len hlavnú knihu za rok 2018, ktorá však neslúži na preukázanie ekonomických výsledkov, je to len kniha informácií, ktoré svoje účtovné vyjadrenie nájdu až v daňovom priznaní. Otec bol mimoriadne súčinný pri preukazovaní príjmu z tejto činnosti, vôbec nebol daný dôvod na postup podľa § 63ods. 1 ZoR. Súd ako by vylúčil hodnovernosť a pravdivosť účtovných dokladov a neprihliadal na tvrdenia otca o nízkych zanedbateľných ziskoch. V tomto bode postup súdu považuje za neprimeraný až svojvoľný. Otec nemôže nesúhlasiť so záverom súdu, že životná úroveň matky je vyššia, ako životná úroveň otca. Preto pokiaľ matka požaduje výživné na maloletú 400,- Eur, nemôže to považovať za nič iné ako jej nedobromyseľnú snahu zabezpečiť si krytie nákladov na uspokojovanie potrieb maloletej takmer výlučne zo strany otca s tým, že ona by zabezpečovala len starostlivosť o maloletú. Súd určením vyživovacej povinnosti maloletej vo faktickej výške 380,- Eur mesačne túto uprednostnil pred druhým dieťaťom otca.

23. Vo svojom vyjadrení k doručenému odvolaniu otca matka prostredníctvom svojej advokátky uviedla, že s odvolaním a tvrdeniami uvedenými v ňom nesúhlasí, trvá na podanom odvolaní a žiada, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jej odvolania.

24. Podľa matky odvolanie otca je plné nesprávne vyvodzovaných právnych záverov, nepravdivého popisovania skutkového stavu, opísania veľmi chladného vzťahu k vlastnému dieťaťu, ale aj zastrájanie sa o vzdanie sa príjmu, ak súd výživné na M. neznižá. Celé odvolanie je zmätočné, nakoľko obsah jednotlivých pojmov otcovi pravdepodobne nie je známy. Otec náklady na cestovné sám uvádza ako variabilné a sporadické, nakoľko môže vykonávať aj prácu z domu a v rozpore s ustálenou praxou nad výživné stavia dokonca ešte aj hradenie úveru na podnikanie a podobne. Otec sa snaží skresľovať naďalej svoj príjem z podnikateľskej činnosti a za jediný príjem nesprávne považuje príjem zo závislej činnosti, ktorý pred pojednávaním účelovo znížil nástupom na rodičovskú dovolenku. Záver odvolania vedie k jedinému záveru, že otec má záujem plniť si svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť voči maloletej M. len v ňom určenej sume nezodpovedajúcej jeho možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom s tým, že ak súd rozhodne inak, vzdá sa podnikania a tým aj príjmu z podnikateľskej činnosti. V tejto súvislosti matka dala do pozornosti, že v zmysle zákona na vzdanie sa príjmu súd neprihliada. Podľa matky súd správne posúdil to, že otec si svoju edičnú povinnosť nesplnil i keď ju v konečnom rozhodnutí o bežnom výživnom neaplikoval.

25. Hoci otec sústavne poukazuje na majetkové pomery matky a jej podnikanie, zabúda uviesť svoje komplexné majetkové pomery, medzi ktoré okrem trojizbového bytu, obchodnej spoločnosti C., s.r.o. patria aj ďalšie aktíva a to zbierka zbraní, ako aj benefity (bezplatné užívanie vozidla spoločníka, služobný mobil). Ak si otec môže dovoliť nákladný zberateľský koníček, tiež to poukazuje na jeho životnú úroveň. Za nepochopiteľné považuje konštatovanie otca o tom, že keďže otec hradil ku dňu rozhodnutia oveľa nižšie výživné, ako súd rozhodol, vznikol mu nedoplatok na výživnom, čo viedlo k jeho úvahe, že úhradou bežného výživného a nedoplatku prišlo k uprednostňovaniu pred druhým dieťaťom.

26. Matka uviedla, že otec od narodenia žiadne výživné na maloletú M. nehradil, začal ho hradiť až po tom, čo podala návrh, pričom za obdobie od podania návrhu do prvého rozhodnutia okresného súdu t.j. za 8 mesiacov uhradil výživné celkom vo výške 300,- Eur, čo je 37,50 Eur mesačne, čo znamená,

že za obdobie 8 mesiacov nehradil ani tých 50,- Eur mesačne, ako sám navrhoval. Pravidelne začal hradiť výživné až po tom, ako mu to určil súd prvým rozsudkom, bežné 200,- Eur a zročné po 100,- Eur mesačne. Po tom, ako mu bol doručený rozsudok odvolacieho súdu, opätovne v júli 2019 uhradil iba 50,- Eur a v auguste 2019 sumu 150,- Eur. K dátumu pojednávania 11.9.2019 neuhradil žiadne výživné a po pojednávaní začal platiť výživné vo výške 200,- Eur mesačne.

27. Za nedôstojné otca považuje, keď na pojednávaní používa argument, že nebude maloletú M. kontaktovať, ak matka bude súhlasiť s výživným vo výške 200,- Eur mesačne. Maloletá M. sa na životnej úrovni matky plne podieľa formou osobnej starostlivosti, ale aj podstatnou formou finančných plnení, zatiaľ čo na životnej úrovni otca sa podieľa výhradne formou výživného nezohľadňujúceho ani len životnú úroveň otca. Otec okrem výživného sa na výžive a výchove dcéry žiadnym spôsobom nepodieľa. Poukázala na rozhodnutie KS Žilina č.k. 9CoP/71/2008, podľa ktorého rodič má povinnosť prispôbiť svoje výdavky tak, aby mohol primárne uhrádzať výživné a na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín č.k. 6CoP/4/2016 podľa ktorého každý rodič má povinnosť v prvom rade zabezpečiť výživu svojho dieťaťa a až následne má právo využiť zostávajúce finančné prostriedky na uspokojenie svojich potrieb, pričom zákon nerozlišuje, či ide o nevyhnutné životné potreby rodiča, alebo iné. Podľa rozsudku Krajského súdu Žilina č.k. 9CoP/50/2009 výživné neslúži len na uspokojovanie základných potrieb, ale musí slúžiť aj na zabezpečenie životných potrieb nevyhnutných pre všeobecný telesný a duševný rozvoj a pre prípravu na uplatnenie sa v živote, pričom podľa rozhodnutia NS SR R30/1990 musí ísť aj o potreby dlhodobé a nielen bežné. Uvedené skutočnosti ale otec neberie do úvahy, uprednostňuje len seba a svoju súčasnú rodinu a maloletú M. odmieta možnosť, aby sa podieľala na jeho životnej úrovni. Na základe toho matka navrhla, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jej odvolania.

28. Ďalšie podania strany do spisu v odvolacom konaní nedoručili.

29. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že obe odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektmi - účastníkmi, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (matka § 365 ods. 1 písm. f), g), h) a otec písm. h) CSP v spojení s § 62 ods. 1 zák. č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku - ďalej CMP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), s prihliadnutím na prípadné vady konania iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 CMP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že napadnutý rozsudok v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci prvoinštančným súdom je potrebné zmeniť (§ 388 CSP).

30. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, keď v danom prípade súd nie je viazaný rozsahom, ani dôvodmi podaných odvolaní (§ 65 a § 66 CMP), bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru pretavenému do výroku preskúmaného rozsudku o primeranom výživnom otca na maloletú M. a to v rozsahu tak bežného výživného, ako aj výživného na tvorbu úspor, včítane nedoplatku na výživnom a jeho splátkach a to na účet maloletej.

31. Hoci to žiaden z účastníkov nenamietal, keďže v zmysle ust. § 65 a § 66 CMP platí, že odvolací súd nie je v danom prípade viazaný ani rozsahom odvolania, ani odvolacími dôvodmi, odvolací súd sa zaoberal dôvodnosťou výroku IV. preskúmaného rozsudku, v ktorom súd vyslovil, že rodičia maloletej berú na vedomie, že na nakladanie s finančnými prostriedkami na jej účte je potrebný až do dosiahnutia jej plnoletosti súhlas súdu. V odseku 52. odôvodnenia súd pritom uviedol, že takto poučuje rodičov.

32. V zmysle § 212 ods. 1 CSP rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej. Pod pojmom vec sama pritom treba rozumieť predmet konania vyjadrený ako tzv. procesný nárok, ktorému sa poskytuje súdna ochrana. Obsah rozhodnutia vo veci samej súd vysloví vo výroku rozsudku, v ktorom rozhodne tiež o nároku na náhradu trov konania, ak sa o ňom nerozhoduje samostatne (§ 218 ods. 1 CSP). Výrok rozsudku je tak konečným vyjadrením úsudku súdu o prejednávanej veci a obsahuje to, ako súd rozhodol

vo veci samej. Nie je teda daný priestor na to, aby vo výroku rozsudku súd uvádzal poučenie pre strany/ účastníkov o to skôr, ak v danom prípade to, že na nakladanie s prostriedkami na účte maloletého dieťaťa je potrebný súhlas súdu, je zakotvené priamo v zákonom ust. § 63 ods. 3 Zákona o rodine. Táto skutočnosť teda vyplýva priamo z hmotného práva a súd nemá dôvod žiadnym spôsobom o nej rozhodovať vo výroku svojho rozhodnutia. Na poučenie o tomto ustanovení bol priestor v odôvodnení rozsudku.

33. Keďže potom neexistoval žiaden dôvod, aby súd vo veci rozhodol spôsobom obsiahnutým vo výroku IV., že rodičia maloletej berú na vedomie, že na nakladanie s finančnými prostriedkami na účte maloletej je potrebný súhlas súdu, čo zároveň nie je ani rozhodnutím vo veci samej, keďže toto nemohlo byť predmetom daného konania, odvolací súd s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. d) CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV. zrušil.

34. Následne odvolací súd riešil spornú otázku primeranosti výživného otca na maloletú, na ktorú bolo potrebné aplikovať nasledovné ustanovenia Zákona o rodine:

35. Podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine, rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa a ak to vyžadujú pomery v rodine, súd môže upraviť styk dieťaťa aj s blízkymi osobami. Ustanovenia § 24, § 25 a 26 sa použijú primerane.

36. Podľa § 24 ods. 1, 3 a 4 Zákona o rodine, v rozhodnutí, ktorým sa rozvádza manželstvo rodičov maloletého dieťaťa, súd upraví výkon ich rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, najmä určí, komu maloleté dieťa zverí do osobnej starostlivosti, kto ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok. Súčasne určí, ako má rodič, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, prispievať na jeho výživu, alebo schváli dohodu rodičov o výške výživného (1). Rozhodnutie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností možno nahradiť dohodou rodičov. Dohoda musí byť schválená súdom, inak je nevykonateľná (3). Súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržovanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi (4).

37. Podľa § 62 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť (1). Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov (2). Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené, nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona (3). Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť (4). Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť (5).

38. Podľa § 63 ods. 1 Zákona o rodine rodič, ktorý má príjmy z inej než závislej činnosti podliehajúcej dani z príjmu, je povinný preukázať ich súdu, predložiť podklady na zhodnotenie svojich majetkových pomerov a umožniť súdu sprístupnením údajov chránených podľa osobitného predpisu zistenie aj ďalších skutočností potrebných na rozhodnutie. Ak si rodič nesplní túto povinnosť, predpokladá sa, že výška jeho priemerného mesačného príjmu predstavuje dvadsaťnásobok sumy životného minima.

39. Podľa § 63 ods. 3 Zákona o rodine, ak to majetkové pomery povinného rodiča dovoľujú, za odôvodnené potreby dieťaťa možno považovať aj tvorbu úspor. V takom prípade súd uvedie pri určení výživného sumu výživného, ktorá je určená na tvorbu úspor, a uloží povinnému rodičovi, aby túto sumu

poukazoval na osobitný účet maloletého dieťaťa, ktorý v prospech neho zriadi rodič, ktorému bolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Na nakladanie s prostriedkami na účte maloletého dieťaťa je potrebný súhlas súdu.

40. Podľa § 65 ods. 1 Zákona o rodine, ak rodičia maloletého dieťaťa spolu nežijú, súd upraví rozsah ich vyživovacej povinnosti alebo schváli ich dohodu o výške výživného.

41. Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

42. V zmysle § 76 ods. 1 Zákona o rodine výživné sa platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu.

43. Podľa § 77 ods. 1 Zákona o rodine, právo na výživné sa nepremlčuje. Možno ho však priznať len odo dňa začatia súdneho konania. Výživné pre maloleté dieťa možno priznať najdlhšie na dobu troch rokov späť odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

44. Z vyššie citovaných ustanovení zákona vyplýva, že konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane výživou oprávneného, jednak na strane povinného. Na strane oprávneného dieťaťa je potrebné skúmať jeho skutočné odôvodnené potreby s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti rodiča, ktorá je daná tým, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Oprávnené potreby pritom nezahŕňajú iba stravovanie, ale sú dané širšie jednak potrebami bytovými, odevnými, zdravotnými, kultúrnymi a závisia predovšetkým od veku, zdravotného stavu, schopností žiť sa sám, schopností starať sa o seba a podobne. Medzi odôvodnené potreby nepatria len pravidelné mesačné výdavky, ale aj náhodné výdavky, ktoré napríklad súvisia so zdravotným stavom oprávneného ako sú napr. liečebné náklady. Súd na ne musí pri určovaní výživného prihliadnuť. Na strane oprávneného sa tiež skúmajú jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery, existencia a počet iných osôb povinných poskytovať výživu a ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery, počet nimi vyživovaných osôb a výška takéhoto výživného ako i vyživovacu povinnosť iných povinných voči týmto osobám. Na strane povinného rodiča je nevyhnutné prihliadnuť na okruh osôb, ktoré sú povinné poskytovať výživné dieťaťu a výšku a spôsob už poskytovaných plnení, kde je potrebné zohľadniť tiež starostlivosť o dieťa a jeho domácnosť. Na strane povinného sa prihliada tiež najmä na jeho schopnosti, teda faktické príjmy, ale i na jeho možnosti, teda na to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosť, zručnosti, pracovné skúsenosti i situáciu na trhu práce. Okrem toho je potrebné vždy vyhodnotiť i majetkové pomery oboch povinných rodičov. Táto kategória zahŕňa jednak majetok rodičov a jednak ich životný štandard, ktorým sa navonok prezentujú. Okrem uvedeného na strane povinného rodiča je vždy potrebné prihliadnuť k počtu, druhu, výške a dôvodnosti iných vyživovacích povinností a zároveň na okruh osôb, ktoré sú povinné týmto oprávneným poskytovať výživné, ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Súd je povinný prihliadať tiež na zárobkové možnosti povinných rodičov podľa príjmov z obdobia pred zmenou zamestnania vtedy, ak sa preukáže, že to bol rodič, ktorý sa vzdal bez vážneho dôvodu výhodnejšieho zamestnania alebo zárobku. V takom prípade je súd povinný skúmať dôvody, ktoré ho viedli k strate na príjmoch alebo majetku.

45. Pritom bolo dôvodným vychádzať zo skutkového stavu ako ho na základe vykonaného dokazovania zistil súd prvej inštancie.

46. Vychádzajúc z výpovedí matky maloletá M., ktorá má aktuálne tri roky je zdravá, zvýšené náklady na výživu nemá. Navštevuje súkromnú materskú školu, kde sa uhrádza poplatok 165,- Eur mesačne. Matka na ňu vyčíslila (na pojednávaní dňa 2.5.2018) opakujúce sa mesačné náklady spolu vo výške cca 420,- Eur (plienky 35,- Eur, jasle 80,- Eur, voda kojenecká 20,- Eur, kozmetika 25,- Eur, čaj 10,- Eur, jogurty, výživy 20,- Eur, vitamíny a sirupy 20,- Eur, babyjoga 35,- Eur, oblečenie 40,- Eur až 50,- Eur, hračky 5,- Eur, strava 10,- Eur, výlety 20,- Eur až 30,- Eur). Medzi tieto mesačné výdavky nebolo možné zaradiť vajíčko na sedenie v aute 60,- Eur, autosedačku 319,- Eur, kočík 284,- Eur, keďže tieto výdavky sú jednorazové a predmetné veci sú vecami dlhodobej spotreby, ktoré slúžia i niekoľko rokov. Súd prvej inštancie v bode 49 odôvodnenia preskúmaného rozsudku bez bližšieho zdôvodnenia uviedol,

že za reálne náklady na maloletú považuje náklady cca 300,- Eur mesačne, jeho nezdôvodnený a nepodložený záver preto vyznieva arbitrárne a je zároveň i nepreskúmateľným. Odvolací súd pritom nenadobudol dojem, že by niektorý z vyššie vymenovaných pravidelných mesačných nákladov na maloletú bol nedôvodný alebo zjavne neprímeraný. Je teda názoru, že primerané mesačné náklady na maloletú môžu byť vo výške cca 400,- Eur.

47. Pokiaľ ide o matku, z dokazovania vykonaného pred prvoinštančným súdom bolo zistené, že matka s maloletou býva v rodinnom dome - novostavbe v jej osobnom vlastníctve, ktorý stojí na pozemku v podielovom spoluvlastníctve oboch rodičov maloletej. Do júna 2019 matka poberala rodičovský príspevok 214,70 Eur a prídavky na maloletú cca 24,- Eur. Matka je samostatne zárobkovo činná osoba, z ktorej činnosti uviedla, že má príjem 800,- Eur mesačne, pričom jej finančne pomáha jej matka. Podľa daňového priznania za rok 2018 matka má hmotný obchodný majetok vo výške 63.021,30 Eur, príjmy vo výške 52.129,13 Eur, výdavky 48.059,14 Eur, príjem pred zdanením 4.069,99 Eur a príjem z prenájmu nehnuteľností 1.500,- Eur. Matka je vlastníčkou tiež staršieho rodinného domu, ktorý v súčasnosti neprenajíma, podniká v penzióne, ktorý je v jej osobnom vlastníctve, ktorý má na prízemí pohostinstvo a na poschodí penzión. Prevádzkuje aj gastrostánok cca dvakrát ročne, pričom zisk z jednej akcie priznala asi vo výške 1.500,- Eur. Od svojej matky si bezodplatne vypožičiava osobné motorové vozidlo, keďže svoj osobný automobil Honda Accord predala v roku 2019 za sumu 1.500,- Eur. Mesačné výdavky iba na domácnosť matka vyčíslila na sumu 893,48 Eur. Matka iné vyživovacie povinnosti nemá. Preukázané pomery matky indikujú jej vyššiu životnú úroveň.

48. Čo sa týka pomerov otca maloletej, súd prvej inštancie zistil, že otec je ženatý, s manželkou býva v trojizbovom byte v osobnom vlastníctve otca, ktorý bol zakúpený v roku 2017 za sumu 63.000,- Eur a ďalších 20.000,- Eur investoval do prestavby. Naďalej je vlastníkom ďalšieho bytu a spoluvlastníkom pozemku pod rodinným domom matky maloletej. Má ďalšiu vyživovaciu povinnosť k synovi S., nar. XX.X.XXXX, ktorý je zdravý. Manželka otca je na rodičovskej dovolenke, pobera rodičovský príspevok a rodinné prídavky spolu vo výške 250,- Eur. Náklady na maloletého otec vyčíslil na sumu cca 200,- Eur mesačne. Otec maloletej je zamestnaný v H. ako systémový administrátor pre infraštruktúru v oblasti IT. Aktuálny priemerný čistý mesačný príjem pred prvoinštančným súdom uviedol vo výške 2.200,- Eur. Z potvrdení jeho zamestnávateľa v spise pritom vyplýva, že v období od marca 2017 do februára 2018 jeho priemerný čistý mesačný zárobok bol 1.869,72 Eur, v apríli 2019 dosiahol príjem 3.598,76 Eur. V období od júla 2018 do apríla 2019 dosahoval priemerný čistý mesačný príjem 2.432,- Eur, v období od mája 2019 do júna 2019 bol tri mesiace na rodičovskej dovolenke a jeho priemerný príjem bol 1.450,- Eur, následne opätovne nastúpil do zamestnania a priznal priemerný čistý mesačný zárobok 2.200,- Eur. Z prehľadu o príjmoch otca je zrejmé, že v roku 2018 došlo k zjavnému zvýšeniu jeho príjmov, avšak v tom istom období dňa 20.3.2018 mu pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť k maloletému dieťaťu aj k manželke na rodičovskej dovolenke, čím sa tento nárast kompenzuje. V konaní pri posudzovaní veci bolo tiež nevyhnutné zohľadniť, že otec má v súvislosti s výkonom zamestnania nevyhnutné náklady na cestovné z bydliska do H. a späť, ktoré vyčíslil sumou cca 200,- Eur mesačne. Keďže znížený príjem otca v období čerpania rodičovskej dovolenky bol iba prechodný, trval krátkodobo a zníženie nebolo ani výrazné, nebolo dôvodným naň reagovať znížením výživného na maloletú v priebehu uvedených troch mesiacov.

49. Z dokazovania vykonaného pred prvoinštančným súdom tiež vyplýva, že otec maloletej je menšinovým spoločníkom spoločnosti C., s.r.o., ktorá prevádzkuje diskotéku. V priebehu celého konania otec tvrdil, že z tejto podnikateľskej činnosti nemá žiaden príjem. Z predložených daňových priznaní spoločnosti vyplýva, že v roku 2017 bol majetok spoločnosti 6.639,- Eur, výnosy 36.456,- Eur, náklady 36.531,- Eur, výsledok hospodárskej činnosti - 584,- Eur; v roku 2018 bol majetok spoločnosti 6.472,- Eur, výnosy 14.564,- Eur, náklady 14.730,- Eur, výsledok hospodárskej činnosti - 166,- Eur. Spoločnosť teda hospodári so záporným výsledkom. Keďže otec v priebehu celého konania tvrdil, že so svojej účasti na rozbiehajúcim sa podnikaní v predmetnej s.r.o. nemá žiaden príjem, čo bolo doložené oficiálnymi štátom aprobevanými listinami ako sú daňové priznania a účtovné uzávierky, pričom vykonaným dokazovaním sa nepodarilo preukázať, že otec by mal z tejto činnosti nejaký príjem, na základe výsledkov vykonaného dokazovania bolo potom potrebné vychádzať z preukázaného, že otec nemá príjmy z inej, než závislej činnosti. Hoci v konaní vyvstali pochybnosti o tom, či otec zo spoločnosti C., s.r.o. nemá žiadne príjmy, tieto sa napriek vykonanému dokazovaniu nepotvrdili. Vzhľadom na to, pre nenaplnenie základnej hypotézy právnej normy v cit. § 63 ods. 1 Zákona o rodine, že „rodič, ktorý má príjmy z inej, než závislej činnosti...“, nebolo možné toto ustanovenie na príjmy otca aplikovať, ani dôvodné následne

vychádzať z fiktívneho príjmu vo výške 20-násobku sumy životného minima. Súd prvej inštancie preto v preskúvanom rozsudku vec nesprávne právne posúdil, keď síce aplikoval správnu právnu normu, avšak ju nesprávne interpretoval a na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Keďže v konaní nebolo preukázané, že otec má príjmy z inej než závislej činnosti, nebol povinný preukazovať ich výšku súdu (ani to logicky neprichádzalo do úvahy) a vzhľadom na uvedený záver bolo potom potrebným vychádzať z vyššie preukázaného príjmu otca zo zamestnaneckého pomeru. Vyššie uvedené obdobie platí aj o príjmoch matky z jej podnikateľskej činnosti, ktoré preukázala daňovým priznaním a súd prvej inštancie neuviedol, ani nie je zrejmé, v čom konkrétne si nespĺnila svoju povinnosť a nepreukázala reálny príjem zo závislej činnosti.

50. Ako to správne uviedol súd prvej inštancie, náklady na výživného povinného rodiča by mali predstavovať cca 20 - 30% z jeho čistého dosahovaného príjmu s prihliadnutím na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. 20% z príjmu otca 2.200,- Eur predstavuje 440,- Eur, t.j. priemerne 220,- Eur na jednu z dvoch vyživovacích povinností; 30% predstavuje 660,- Eur, t.j. 330,- Eur na jednu z dvoch vyživovacích povinností. Rozpätie primeraného výživného na dieťa sa v danom prípade teda teoreticky pohybuje od 220,- do 330,- Eur, pričom musí zohľadňovať aktuálne potreby mal. s prihliadnutím na jej vek. Na strane otca bolo pritom potrebné zohľadniť, že na osobné účely bezodplatne užíva motorové vozidlo Audi 6 od svojho spoločníka, že v júli 2018 predal osobné motorové vozidlo Volkswagen za sumu 8.800,- Eur, má záľubu v zbraniach a streľbe, vlastní dve dlhé guľové zbrane a štyri krátke guľové zbrane, podľa vlastného vyjadrenia spolu v hodnote cca 6.000,- Eur až 7.000,- Eur, čo indikuje jeho vyššiu životnú úroveň, na ktorej sa má právo jeho dieťa podieľať. Rovnako ako matka otec absolvuje bežné štandardné dovolenky.

51. Posúdiac komplexne vyššie popísané odôvodnené potreby maloletej, ako aj preukázané schopnosti, možnosti a majetkové pomery oboch rodičov, s prihliadnutím na výlučnú osobnú starostlivosť matky o maloletú v útlom veku, čím v podstatnej miere vyvažuje svoj finančný príspevok na jej výživu, odvolací súd zhodne s prvoinštančným dospel k záveru, že primeraným výživným otca na maloletú M. je výživné vo výške 280,- Eur mesačne za celé rozhodné obdobie - od podania návrhu ako žiadala matka, teda od 15.11.2017.

52. Pokiaľ ide o platenie časti výživného na tvorbu úspor pre maloletú, v zmysle § 63 ods. 3 Zákona o rodine, podmienkou je, aby to majetkové pomery povinného rodiča dovoľovali. V danom prípade pritom žiaden z rodičov platenie časti výživného na tvorbu úspor pre maloletú nenavrhol a v odvolacom konaní s tým ani jeden nesúhlasil. Podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc z preukázaného príjmu otca cca 2.200,- Eur mesačne, za situácie, keď má vyživovaciu povinnosť k ďalšiemu maloletému dieťaťu a fakticky aj k manželke na rodičovskej dovolenke, majetkové pomery otca nedovoľujú za odôvodnené potreby maloletej M. považovať aj tvorbu úspor. Odčlenenie časti výživného na tvorbu úspor pre maloletú nebolo potom dôvodným. Súd prvej inštancie dospel k opačnému záveru vzhľadom na to, že s poukazom na vyššie uvedené vychádzal aj z ďalšieho fiktívneho príjmu otca rovnajúceho sa 20-násobku sumy životného minima. Nebol pritom žiaden dôvod, a prvoinštančný súd tento svoj postup ani ničím bližšie nezodôvodnil, keď celý nedoplatok na výživnom uložil otcovi uhradiť na osobitný účet maloletej.

53. Ďalšie odvolacie argumenty rodičov odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

54. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (s výnimkou výroku IV., ktorý bol zrušený) s použitím § 388 CSP zmenil tak, že otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletej M. sumou 280,- Eur mesačne s účinnosťou od 15.11.2017, vždy do 15.dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Zročné výživné za čas od 15.11.2017 do 31.8.2019 v sume 2.142,67 Eur otcovi uložil povinnosť zaplatiť rovnako v mesačných splátkach po 100,- Eur, s prihliadnutím na pomery otca najmä jeho príjem a ďalšie vyživovacie povinnosti, ktoré neumožňujú úhradu celého dlhu v danom objeme naraz, bez ohrozenia uspokojovania základných potrieb jeho rodiny. Pri splátkach 100,- Eur mesačne bude predmetná suma uhradená za necelé dva roky, teda v primeranom horizonte. Splátky budú pritom splatné spolu s bežným výživným k rukám matky maloletej a to pod hrozbou straty výhody splátok. Výšku nedoplatku pritom súd prvej inštancie vyčíslil správne a to podľa zhodných tvrdení rodičov maloletej, ktorú ani v odvolacom konaní žiaden z nich nenamietal.

55. Podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

56. Podľa § 57 CMP, o povinnosti nahradiť trovy konania, ak nejde o trovy konania štátu, rozhoduje súd len na návrh.

57. V zmysle § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

58. O trovách predmetného konania (tak prvoinštančného ak aj odvolacieho) bolo rozhodnuté v zmysle cit. § 52, § 57 a § 396 ods. 2 CMP tak, že žiadnemu z účastníkov náhrada trov konania nebola priznaná, pričom ani návrh na náhradu trov konania zo strany účastníka podaný nebol.

59. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).